

A BOLOND NŐ

Hallom a bolond nőt a másik lakásban,
kiabál, kiabál, kiabál egyre, talán éppen
önmagával vitatkozik, rekedtes, rikácsoló
hangon kiabál az üres levegőéggel.

Látom a bolond nőt menni a gangon,
hatalmas cekkereket cipel, ezekben őrzi
létfontosságú értékeit, rettegve attól, hogy
haza már nem térhet, soha többé.

Annyira szomorú mindaz, ami a bolond nő
tekintetéből árad, az üresség, a remény
nélküli mindennapok, hogy nem merek
a szemébe nézni, ha véletlen találkozunk.

Nagy-néha ökölrel átdörömbölök a falon,
ha már nem tudom elviselni értelmetlen
rikácsolását, ott, a szomszédos lakásban.
Olyankor elhallgat. Figyeli jelzéseimet.

58 A HAZUGOK FÖLDJÉN

Különös minden a Hazugok Földjén, különös tájék,
sápadtan ijedt polgárok laknak erre, nincs bennük vágyakozás,
nincs bennük akarat sem, csak belenyugvás van, egykedvű
belenyugvás a megváltoztathatatlanba.

A hazugok népe él itt, ameddig ellát a szem, a hazugok különös népe,
hazugság minden mosolyuk, a nevetésük, de a sírásuk is hazugság,
minden szavukban hamisság van, és hamisak még az álmaik is,
nagy kerek szemükben zavarodottság látszik.

Ijedten, sápadtan, egykedvűen, így élnek ők e földön,
túlélésre játszanak, mindannak a túlélésére, ami
hazugságban tartja sajátos mindennapjaikat.

Esténként hamis fények gyulladnak otthonaikban,
hazug beszélgetéseket folytatnak egymással elalvás előtt,
és hazug álomba sírják magukat rettegve a felébredéstől.

Megfáradtam, és nem tudom, miben is, nem tudom, miért,
miért is fáradtam meg, hiszen csak ülök mozdulatlan, és nézek,
nézek kifelé a fejből, nézem a semmit, a semmit, ami betakar,
ami betakar engem, és betakarja mindazt, ami itt van, körülöttem.

Gyűlölet van bennem és unalom, és reménytelen vágyakozás,
vágyakozás, hogy elmenjek valahova, nem is tudom, hova,
hova is mennék, mondom, mégis örülnék, ha elmehetnék,
elmehetnék nagyon messzire, ahol nem ismerek senkit.

Valami olyan szomorúság van bennem, amitől megfáradtam,
megfáradtam és nincs kedvem semmihez, csak nézek magam elé,
nézek magam elé, és hallgatom az ürességet és a csendet,
a csendet, ami majd egy napon belemászik megszikkadt füleimbe.

Megfáradtam, mondom, aludni készülök hideg és késői órán,
késői órán, amikor már a szomszéd sem rikácsol, nem sikoltozik,
nem sikoltozik, de elnyugszik inkább, csak én figyelek a sötétségbe,
a sötétségbe figyelek, mert megfáradt remegésem nem hagy elaludni.

